

Feixisme!

Les insensates provocacions que les dretes feixistes i monàrquiques portaven a cap després del 16 de febrer, creient potser que aquell dia no havia passat res i que encara governava la tirania straperlista i vaticana, ha portat com ha conseqüència lògica, encara que una mica massa tard, potser, que el govern espanyol es decidís a actuar amb mà relativament dura contra els senyorets pistolers de la F. E. i de les JAPS., i també contra els militars que, fent de paràsits i cobrant unes pessetes que no guanyen, es dediquen a ensinistrar els joves feixistes militarment.

Des d'aquest mateix setmanari, i no fa pas gaires setmanes, demanàvem al govern espanyol que s'actués ferm contra aquests perturbadors. Era l'única cosa que podíem fer. L'Ordre públic no estava, ni està encara, retraspasat a Catalunya, i no podíem demanar més que això contra aquests subjectes que a Catalunya i, naturalment, a Barcelona, malgrat saber que ací no hi tenen el més petit ambient favorable es dedicaven a provocar els catalans sense voler recordar que ací no ens fan la més petita falta i que si tan malament es troben a la nostra terra poden marxar-ne amb la seguretat absoluta que no ens sabrà gens de greu el que ho facin, ja que, així, potser ens estalviaran l'haver-los de «facturar».

Déiem que s'ha trigat massa en fer aquestes lleis repressives contra els criminals feixistes i ho sostenim. Ha calgut que caiguessin sota les bales diversos ciutadans per a decidir el govern espanyol a actuar contra els feixistes. Per una democràcia mal entesa s'han tingut consideracions envers aquesta gent que ni la mereixen ni la poden arribar mai a comprendre. Han assassinat obrers, magistrats, i agents de policia. Han fet esclatar bombes als domicilis de personalitats destacades en la política esquerrana espanyola. Han fet objecte d'agressions i d'intent d'agressió a altres persones. Massa tard, evidentment, s'ha començat a proce-

dir en contra d'ells. Però malgrat això, si s'aplica tot el pes del Codi damunt dels feixistes, potser s'arribi a temps.

★

Hem dit més amunt que a Catalunya també hem gaudit de les provocacions feixistes. Efectivament: en l'època de màxim esplendor de l'eufòria governamental de lliguers i radicals, era venut a la Rambla un libel indecent titolat «Presente!». Els venedors anaven protegits per antics pistolers dels Sindicats Lliures, amb una mà a la butxaca i una pistola dintre de la mà. El ciutadà que no podia contenir-se els nervis i protestava era immediatament voltat i apallissat sota els esguards entendiats dels guàrdies i altres agents de l'autoritat. A la Plaça de la Universitat es venia, o almenys s'intentava vendre, un altre setmanari titolat «Arriba!», amb crits allusius al separatisme i als catalans. Les col·lisions entre transeünts i estudiants contra els de F. E., estaven a l'ordre del dia. I així arribava el 16 de febrer. Els primers dies els feixistes no gosaven sortir. Però després, veient que no se'ls havia donat encara el que es mereixien, tornaren a provocar, amb inconsciència suïcida, els nacionalistes i els obrers. Un bon dia, però, uns militants de partits nacionalistes i obrers i estudiants apallissaven copiosament els «pollos pera» feixistes al carrer d'Aribau i n'eren detinguts uns quants. Després d'allò s'acabava el matonisme feixista al carrer. De què no ressorteixi ens en cuidarem nosaltres, catalans, que sabem que el triomf del feixisme a Espanya representaria l'arrabassament total de la llibertat que tenim. Per això el feixisme ens trobarà sempre enfront d'ell. Perquè estimem massa la nostra terra per veure-la esclavitzada pels assassins covards de la Falange Española, de la JAP, o de Renovación.

F. J. ZAMORANO

Depuració i responsabilitat

Cal actuar amb energia

En edicions anteriors del nostre setmanari, exposàrem una sèrie de fets i una sèrie d'actius de gent que està dins dels nostres primers organismes oficials. Cap dels nostres arguments en contra de determinades persones, arribistes cent per cent i indesitjables en extrem, ha estat contradit en el més mínim. Nosaltres, conscients de la tasca enorme que pesa damunt dels qui dirigeixen els destins de la pàtria, creguérem oportú estar uns dies sense tornar a tocar el tema de la depuració i responsabilitats de la burocràcia oficial, esperant que el Govern de la Generalitat faria justícia, una justícia exemplar envers els traïdors i arribistes de totes hores. Per desgràcia no ha estat així. Per desgràcia els nostres governants han cregut més oportú anar passant dies i més dies i que aquest problema, de vital importància per a una bona marxa del règim autònom que avui tenim instaurat, quedés, com vulgarment es diu, sobre la taula perquè no era convenient arreglar alguna de les coses fetes pels gestors i militars...

I hem deixat passar unes setmanes sense dir ni una paraula. A més, la tasca de preparació per al Congrés no ens havia deixat prou temps per tal de dedicar l'atenció necessària i que es mereix aquest problema eminentment social i de justícia nacional catalana. En aquestes setmanes han arribat al nostre poder una pila de notes que ens adrecen companys estimadíssims demanant-nos, i exigint-nos gairebé, que continuem la nostra campanya en pro de la catalanització i depuració dels òrgans de poder de la Catalunya autònoma. I nosaltres no volem ni podem de cap de les maneres deixar sense contesta, deixar sense complaure, a tots aquells companys, a tots aquells militants de les Joventuts d'Esquerra ESTAT CATALA que, dins de la Generalitat, treballen, incansablement, per Catalunya i per l'organització.

★

Déiem, en un dels comentaris anteriors, que cal netejar d'una manera seriosa, d'una manera radical, el burocratisme del nostre primer organisme autònom. Donàvem noms i explicàvem actituds de senyors que, emparant-se en la illegalitat manifesta del període comprès entre el 6 d'octubre del 1934 i el 16 de febrer del 1936, havien fet tots els papers de l'auca a l'efecte de lograr uns augmentos de sou o guanyar unes posicions superiors a les que tenien en l'època anterior a la revolució d'octubre.

Explicàvem els senyors que aprofitant-se de la seva amistat amb militars o gestors es feren fer nomenaments o bé es posaren a les ordres incondicionals dels dictadors d'opereta, que va patir durant aquell temps Catalunya, per tal que parents seus adquirissin càrrecs un xic importants. Parlàvem, d'aquells que, a totes hores, a tots els moments, han fet el joc als straperlistes i usurpadors de l'autonomia i dels òrgans de poder de la pàtria Catalana, i que, després del setze de febrer, han continuat en els seus càrrecs, els mateixos càrrecs dels quals, indirectament però d'una manera ben palesa, els en foragità el poble el dia 16 de febrer...

De tot això parlarem en comentaris anteriors. El Govern de la Generalitat de Catalunya, integrat per homes que s'han pas-

sat setze mesos a la presó pel delictes de proclamar l'ESTAT CATALA, la nit del 6 d'octubre, creiem nosaltres que hauria fet quelcom en materia de sanejament i depuració que ha estat demanada per tothom però que no s'atreveixen a afrontar els dirigents de la Catalunya autònoma.

Hi ha una pila de senyors als quals s'havia d'obrir expedient, als quals s'ha d'obrir expedient. Hi ha el que fou nomenat Secretari General de la Generalitat, senyor Cunill, que, segons els nostres informes, continua encara al mateix despatx i cobrant el mateix... Hi ha el Cap del Departament de Treball, senyor Asensio, home que tots els funcionaris del departament han demanat que fos destituït, i que encara és al mateix lloc. Hi ha l'ex-Cap de Cerimonia i Majordomia senyor RUBI, «l'enemic públic n.º 1 de la legalitat» que malgrat haver estat tret del lloc on estava «per un soviets de funcionaris», continua tant tranquil·let a Presidència amb els mateixos havers que abans i, si és possible, amb més consideracions que mai. Hi ha, i no acabarem mai, una llarga pila de senyors que es significaren enormement durant el temps que les forces nacionalistes i obreres havien d'actuar en la clandestinitat, com a militaristes i antidemòcrates per excel·lència i que avui, com aquell que res, estan, ENCARA, mangonejant les cireres dins de l'històric Palau de la Generalitat de Catalunya.

Es davant de tot això que avui, des d'aquestes columnes, des d'aquest setmanari portant-veu de la Joventut d'Esquerra ESTAT CATALA, part integrant del nostre Partit, Esquerra Republicana de Catalunya, aixequem la nostra veu i, unint-la amb la de tots els funcionaris dignes que volen la dignificació del nostre primer organisme autònom, demanem al Govern de Catalunya, demanem als homes que han estat a la presó per l'ideal, que pensin una mica en els que, durant el temps que ells patien humiliacions sense claudicar, traïen el seu credo polític i es passaven amb armes i bagatges a l'enemic simbolitzat pels militars ensenyorejats de la Generalitat o bé els gestors lerrouxistes i lliguers que durant un any han usdefruit les regnes del poder de la Pàtria Catalana. Que pensin en aquests i que pensin també en aquells que durant la clandestinitat lluitaven per Catalunya i pels empresonats i exiliats, pels germans que, lluny de Catalunya, esperaven l'hora del retorn a la Pàtria enyorada...

Que pensin en tot això i que actuïn en justícia. Es això el que demanen els funcionaris dignes. Es això el que demanem nosaltres. Governants de Catalunya: Feu el que us demana el proletariat de la Generalitat, compliu el programa que defensàreu des de la presó, feu la llei que es mereixen els traïdors i arribistes. Feu-ho i la Joventut, i el partit, i Catalunya tota, la Catalunya liberal, esquerrana, nacionalista, proletària us aplaudirà sense reserves i us posarà al lloc que llavors us mereixereu.

Sabreu, voldreu fer-ho? Ho dubtem, però ho desitgem. Que la nostra pregunta pugui contestar-se amb un sí ben estentori, amb un sí gloriós i Catalunya i el proletariat sabran que compliu amb el vostre deure.

PERE MORA

El sistema del mecanisme no marxa

Estem en un període àlgid del temor per part dels estadistes polítics en general. Els afers, tan diversos, s'agregen de tal forma que hom preveu la ruptura del dèbil filet que aguanta l'equilibri tradicional i aparent del sistema creat.

Si donem una breu mirada a l'escenari internacional, veurem comèdies veritablement dramàtiques. Perspectives completament anti-humanes. Tot assenyala derrumbar-se. Les fàbriques de material bel·lic treballen frenèticament. Les nacions es rearmen amb acceleració inaudita. Creació de cossos d'exèrcit que havien estat dissolts. A França l'Estat intervé la producció de les fàbriques de motors explosius. Turquia demana rearmar els Dardanel·ls. Anglaterra accelera l'augment de l'aviació de combat i altres aparells bèl·lics. Polònia, Estats Units, Japó, Alemanya, etc. etc., fan esforços extraordinaris per a proveir-se d'aparells mortífers i matèries destructives. I tot això que tant odi causa a les masses treballadores s'ha fet al mig d'una Societat de Nacions que encara hi forma en quadre una comissió que, per a escarni, es diu del Desarmament. Una Societat de Nacions que es constituï per a impedir la guerra i, en últim extrem, imposar la pau. Es molt bonic i respectable l'intent de tal realització, d'un organisme com l'esmentat. Però el que passa és que en el transcurs de la seva existència ha permès tres guerres i la violació dels tractats de Versalles i de Locarno; la guerra del Chaco; la intrusió armada de l'imperialisme nipó a la Xina amb tot un informe que es va fer i fou enviat a la S. de N. dintre d'un bagul de roba bruta i que, a la fi, degué anar a parar a les escombraries; la guerra Italo-Etiòpica amb tot el corresponent espectacularisme per part dels membres que componen la més alta magis-

tratura dels organismes internacionals; per últim— per ara— el rearmament d'Alemanya passant-se, el capítol V del tractat de Locarno, per sota les soles de les sabates d'Hitler...

Davant d'aquest quadre ajuntat, com és molt natural, ha caigut en tal descàndid que les capes més populars no s'ho poden prendre seriosament i, clar, els comentaris en dedueixen un resultat i és que l'organisme assenyalat és un moble complicadíssim i que porta una despesa exorbitant que en definitiva no serveix per a res.

En un pla internacional, la llei i l'ordre són vulnerats amb totes les conseqüències pels que en els seus respectius països el pregonen i el presenten com a cosa immaculada. Això per una part, per altra part, els que més interessats estan en fer sostenir aquest ordre es troben en un laberint burocràtic ple de contradiccions que els priva de pesarse d'acord i prendre una actitud satisfactòria per aquelles capes que res de benefici, sinó al contrari, ens reporta la guerra. Per tant, els assaigs de guerra continuen mentre es fa la preparació bèl·lica general a la fi d'una intervenció armada mundial.

L'anàlisi concret que de tot això se'n desprèn és: El sistema capitalista es troba dins la fase de la seva descomposició puix que el seu engranatge feixuc, burocràtic i rutinari incapacita els seus representants de donar solució a infinitat de problemes de caràcter divers. El primer, el més important, és el de caràcter econòmic-social. Aquest, és el que absorbeix més contingent de països amb un exèrcit total de 41 milions de parats forçosos. El segon, al meu concepte, és el de l'alliberament dels pobles oprimits; aquest interessa a milions i milions de nacionalistes que lluiten per a assolir la seva llibertat: Índia, Indoxina, Xina, Egipte, etc., en el que la península Ibèrica hi té la seva part molt crescuda i que és necessari la consolidació amb tots els que senten aquestes necessitats a l'ensens que un lligam primerament de caràcter nacional, del que sentarien les primeres bases per a fer un lligam de mutu ajut amb caràcter internacional. Seria importantíssima una realització com l'assenyalada i molt més quan la fase del nacionalisme, tant en un sentit particular com en general, ha entrat en una època revolucionària de la que nosaltres hem d'esser la vanguarda més decidida, la més abnegada, la més preparada.

CLAR

SOCORS ROIG INTERNACIONAL

La Secció Catalana del S. R. I. comunica a tots els antifeixistes i a totes les organitzacions polítiques, sindicals, culturals, etc... populars de Catalunya, que ha obert el seu estatge social al carrer de Fivaller (entrada pel Passatge del Crèdit, núm. 1 - Pral.) on podran adreçar-se per correspondència i personalment tots els dies de tres a nou de la tarda, tots aquells que desitgin comunicar amb el Socors Roig Internacional i s'interessin pel que atany a la solidaritat en els seus diferents aspectes.

Contra el feixisme, contra la guerra i contra tota mena d'imperialismes, la Joventut d'E. ESTAT CATALA està al costat de les masses proletàries.

Tots junts, hem d'enderrocar l'enemic comú: la reacció!